

W ZESZYCIE

– Współcześnie leksyka dotycząca klimatu i ekologii należy do jednostek o dużej frekwencji w dyskursie publicznym, zajmując niejednokrotnie czołowe miejsca w plebiscytach na słowa roku.

– Pojęcie <powietrze> w dziejach polszczyzny kształtowało się pod wpływem różnych tendencji kulturowych, m.in. w wyniku nakładania się ludzkiego doświadczenia na tradycję chrześcijańską i słowiańską.

– Diariusze i pamiętniki wojskowych oraz dyplomatów z XVII, XIX i XX w. pozwalają zrekonstruować ówczesną konceptualizację pojęcia <pogoda> oraz rolę pogody w działaniach osób pozostających w służbie publicznej.

– Analiza gwarowych nazw roślin pozwala na rekonstrukcję mechanizmów ich motywacji i powstawania, w których wyraźnie zaznaczony jest stosunek użytkowników języka do przyrody.

– Analiza leksyki dotyczącej świata fauny i flory w *Symbolice wiosennej* Stefanii Ulanowskiej wskazuje na to, że zarysowany tam obraz kognitywny odbiega zasadniczo od obrazu utrwalonego w świadomości ogółu użytkowników języka.

– Proza Olgi Tokarczuk może stanowić podstawę polemiki z przyjętą w lingwistyce tezą o antropocentrycznym charakterze języka, gdyż w utworach noblistki zarysowuje się wyraźnie związek między obrazem świata ludzkiego i nie-ludzkiego, co kwestionuje porządek oparty na dominacji człowieka nad naturą.

– Związki między językoznawstwem a ruchami ekologicznymi znajdują nowe ujęcie w propozycjach z zakresu lingwoekologii, która podejmuje kwestie ochrony jakości języka przed destrukcyjnym oddziaływaniem człowieka i jego kultury oraz ochrony zdrowia człowieka przed oddziaływaniami języka.

Słowo roku – frekwencja leksyki – historia języka polskiego – leksyka historyczna – konceptualizacja – profilowanie pojęć – motywacja semantyczna – nazwy roślin – metafora – słownictwo faunistyczne i florystyczne – posthumanizm – antropocentryzm języka – lingwoekologia – komunikacja ekologiczna.

Red.